

Forfatter: Kirsten Valkner

Titel: Udrag fra Kirkestriden i Norge belyst ved Lyder Bruns brev til F. C. Krarup 1905 til 1931

Citation: Kirsten Valkner: "Kirkestriden i Norge belyst ved Lyder Bruns brev til F. C. Krarup 1905 til 1931", i *Kirkestriden i Norge belyst ved Lyder Bruns brev til F. C. Krarup 1905 til 1931*, UNIVERSITETSFORLAGET, s. 76. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001031205-000-shoot-idm140619122686944.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Kirkestriden i Norge belyst ved Lyder Bruns brev til F. C. Krarup 1905 til 1931

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Odland innstillet ikke sin propaganda. Den hadde ført ham til seier i første omgang, men det endelige resultat var usikkert. På forsommeren hadde Odland vært bekymret over ryktene om at Hauge skulle til statsrådavdelingen i Stockholm, Vogt skulle bli kirkestatsråd, og kirkekomitéens pålitelige formann, Edvard Liljedahl (1845-1924, postmester), ville trekke seg tilbake.¹⁸⁵ Skulle en slik situasjon bli til virkelighet, ville den statskirkeordning som Odland hadde visst å utnytte til det ytterste, ikke lenger være et så villig redskap for hans sak. Et politisk personskifte kunne inntreffe når som helst. Derfor hastet det om Odland skulle kunne utnytte de gunstige politiske konjunkturer. En ny utlysning var av den grunn ønskelig. Bortsett fra kompromisset angående Gleditsch, som fra Odlands side opprinnelig var sterkt tidsbegrenset, krevet han steilt at den nye retning ikke måtte være representert i den dogmatiske undervisning, ikke engang midlertidig og ved siden av den eldre. Han argumenterte juridisk ut fra de statskirkelige bestemmelser om bekjennelsesforpliktelsen. Dette kunne han gjøre så lenge Hauge var kirkestatsråd og Hagerup statsminister og han selv truet med å gå av, for da kunne han regne med at et flertall ville akseptere hans egen tolkning som gikk ut på at Ordings syn falt utenfor den lutherske grunntype. Siden ville alt være uvisst. Derfor er det ingen selvmotsigelse i at Odland appellerte til statskirkeordningen samtidig som han bekjempet den. Personlig og fulgt av indremisjonen hadde han tatt opp igjen arbeidet for en lovfestet organisasjon av kirken, og ved å begrense stemmeretten skulle makten sikres. Mens Heuch ville at menighetene skulle gjøre det «slemt» for uønskete prester, ville Odland utøve læretukt via et valgt kirkestyre. Således fikk kirkeorganisasjonssaken ny betydning og blomstret opp takket være kirkestriden. For oss fremstår begge deler som en uløselig floke. Hva som var det primære, kampen om teo s. 77logien eller kampen om kirken, må stå hen. Ikke engang for Odlands eget vedkommende er dette klart. Men at organisasjonssaken ble et våpen i kirkestriden kommer vi ikke utenom.